

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. G.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne x. x. 2020 č. j. KRPA-x. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, „že ačkoliv napadané rozhodnutí moderuje zjevně nepřiměřeně tvrdé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“, neposkytuje tak vyvážený balanc mezi posouzením závažnosti předmětného protiprávního jednání a polehčujícími okolnostmi svědčícími žalobci. Žalobce byl toho názoru, že samotná existence protiprávního stavu není důvodem pro uložení správního vyhoštění, nýbrž toliko základním předpokladem pro tento postup, přičemž při rozhodovacím procesu musí být dle § 174a zákona o pobytu cizinců zvážena celá řada faktorů ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí, mezi které se řadí i závažnost protiprávního jednání. Tvrdil, že ačkoliv institut správního vyhoštění přímo nevyžaduje úmyslné jednání přestupníka, tak je nepochybné, že je závažnost posuzované věci ovlivněna tíživou osobní situací žalobce, který pod tíhou tehdy probíhající virové epidemie nebyl schopen včas řešit svoji pobytovou situaci, natož vycestovat do domovského státu.
3. Žalobce doplnil, že pochází z poměrně chudého státu, pročej jej ke spáchání posuzované protiprávnosti dovedla tíživá osobní situace, a nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Účastník je občanem Uzbekistánu, tj. poměrně zaostalé země, která v indexu HDI (Index lidského rozvoje) drží 102 místo, zatímco Česká republika se umístila na 28. místě. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je v běžném životě symbolizován tím, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje úsměvných 5 až 10 dolarů, pročej jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Jinými slovy, účastníka k neoprávněnému pobytu dohnala zoufalá osobní situace, přičemž mu již bylo dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem, a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. V této souvislosti zmínil, že v důsledku toho, že jeho domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, tak je obecně známou skutečností, že občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii České republiky. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost, a dosud provedené úkony řízení pro něj byly dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnul jakýmkoliv protiprávnostem.
4. Žalobce si byl vědom, že se dopustil protiprávnosti, ale nedomníval se, že by její intenzita naplňovala kritéria pro uložení správního vyhoštění, pročej pokládal napadané rozhodnutí za porušující ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a to pro svoji zjevnou nepřiměřenost, neboť bylo možné postupovat vůči žalobci mírnějším a výchovnějším způsobem, a to cestou § 50a zákona o pobytu cizinců, a to především s ohledem na skutečnost, že se jednalo o vůbec první protiprávnost, které se na území ČR dopustil, přičemž po celou dobu spolupracoval se správním orgánem, provedl doznání a související sebereflexi. K jeho osobě nebyly zjištěny žádné přítěžující skutečnosti, pročej mu lze uvěřit v tom, že posuzovaná protiprávnost představuje toliko excés z jinak řádného způsobu života, který se po působení správního řízení nebude opakovat, díky čemuž již došlo k naplnění požadavků individuální prevence a je tak možné působit vůči žalobci mírnějším způsobem.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
8. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-166385-1/ČJ-2020-000022 ze dne 26. 6. 2020, podkladové materiály č. j. KRPA-166385-6/ČJ-2020-000022 ze dne 26. 6. 2020, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-166385-13/ČJ-2020-000022-SV ze dne 26. 6. 2020, protokol o výsledku účastníka ze dne 26. 6. 2020, závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ev. č. X ze dne 26. 6. 2020, informace OAMP - Uzbekistán ze dne 22. 5. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-166385-17/ČJ-2020-000022-SV ze dne 26. 6. 2020, žalobou napadené rozhodnutí CPR-25782-2/ČJ-2020-930310-V241 ze dne 24. 9. 2020.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 6. 2020 ve 23:30 hod. byla provedena pobytová kontrola na adrese X. Zde byl v rámci akce kontrolován cizinec, který na výzvu hlídky předložil PKP LVA č. x, dle kterého byl ztotožněn jako I. G., nar. x. x. x, státní příslušnost x. Na základě provedených lustrací bylo zjištěno, že toto PKP prochází v evidenci SIS II jako odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný doklad. Žalobce hlídce sdělil, že nehlásil ztrátu ani odcizení tohoto dokladu na příslušném úřadu. Z tohoto důvodu vzniklo podezření, že na území pobývá neoprávněně. Následně žalobce předložil hlídce dva cestovní doklady č. x a x, kdy hlídka kontrolou dokladů nezjistila žádné jiné oprávnění žalobce k pobytu na území. Z tohoto důvodu byl zajištěn a převezen na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 2055/4, Praha 4. Na tomto pracovišti byla provedena kontrola AFIS, s negativním výsledkem. Na základě zjištěných skutečností bylo dne 26. 6. 2020 s žalobcem zahájeno správní řízení podle ust. § 119 odst. 1 písm. d) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
10. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 26. 6. 2020 žalobce sdělil, že si je plně vědom svého neoprávněného pobytu na území České republiky. Byl držitelem povolení k pobytu za účelem práce vydané Lotyšskem, na území Lotyšska měl pracovat ve skladech skla. Do Evropské unie přicestoval dne 19. 8. 2019 přímým letem do Rigy, od té doby je nepřetržitě na území Evropské unie. Z Lotyšska odjel po třech týdnech pobytu do Německa, kde pracoval v továrně, ale práce se mu nelíbila, tak odcestoval zpět do Rigy. Do České republiky přicestoval dne 19. 12. 2019 autobusem, protože si zde chtěl vydělat prostředky na cestu zpět do Taškentu. Na území republiky pracoval po určitou dobu v obchodě a také jako pomocný dělník na stavbách. Výdělek stačil pouze na pokrytí nákladů na stravu a zaplacení nákladů na ubytovnu. Peníze se mu také nepodařilo našetřit vzhledem k světové pandemii COVID-19 a ze stejného důvodu nemohl vycestovat. Uvedl, že pokud by nebyl kontrolován policií, tak by dále pobýval na území a strádal peníze na

cestu domů. Žalobce si uvědomoval, že jeho nelegální pobyt byla chyba a že mu bude uloženo správní vyhoštění. Sdělil svou pobytovou adresu v České republice a uvedl, že jeho doručovací adresa je v Uzbekistánu. Jeho matka žije v Rusku a otec v Uzbekistánu, u svého otce bydlel po dobu svého života v domovském státě. Dříve pracoval pouze na území Jižní Korey, a to 5 let. Sdělil také, že je dospělý a je schopen se o sebe postarat, nebydlí ve společné domácnosti s občanem Evropské unie a nemá v České republice žádný majetek. Žalobci ve vycestování nic nebrání a chce z území vycestovat.

11. Správní orgán prvního stupně si od Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 26. 6. 2020 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
12. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 26. 6. 2020 č. j. KRPA-166385-17/ČJ-2020-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců a stanovena doba 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území Evropské unie.
13. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím č. j. CPR-25782-2/ČJ-2020-930310-V241 ze dne 24. 9. 2020 zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Ke zjištěnému skutkovému stavu Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce, vyžádaly si závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k otázce možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Uzbekistánu. Žalobce tyto skutečnosti v žalobě nerozporoval.

19. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 19. 12. 2019 do dne 11. 3. 2020 a ode dne 17. 5. 2020 do dne 25. 6. 2020. Žalobce namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze s tímto názorem žalobce nesouhlasí a má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.
20. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný na str. 5 a 6 svého rozhodnutí odůvodnil, proč nepřikročil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a uložil žalobci správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení této podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „*Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.
21. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
22. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlíděly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Soud především zdůrazňuje, že žalobce pobýval na území ode dne 19. 12. 2019 do dne

11. 3. 2020 a ode dne 17. 5. 2020 do dne 25. 6. 2020 nelegálně, období od 11. 3. 2020 do 17. 5. 2020 správní orgán prvního stupně do doby nelegálního pobytu nezapočítal, protože v této době byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav. Žalobce také nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak má rodinné vazby v Uzbekistánu. Vytvořené zázemí žalobce v zemi původu však nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.
23. Pokud jde o skutečnost, že žalobce spolupracoval se správními orgány, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tuto součinnost poskytl až během probíhajícího řízení, poté co byl zjištěn jeho nelegální pobyt na území České republiky policií. Učinil tak až po 4 měsících nelegálního pobytu v České republice. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce by měl být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
24. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
25. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce po skončení platnosti litevského dlouhodobého víza zcela vědomě a neoprávněně pobýval v schengenském prostoru. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily spolupráci žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 18 měsíců je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
26. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval velmi podobnou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobce,

v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dospěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatele lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*

27. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 18 měsíců považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
28. K námitce žalobce, že se dostal do tíživé osobní situace a vinou probíhající pandemie onemocnění COVID-19 nebyl schopen řešit svou pobytovou situaci a včas vycestovat do domovského státu, soud uvádí, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 19. 12. 2019, vědom si toho, že již není oprávněn pobývat na území schengenského prostoru. Nouzový stav byl na území republiky vyhlášen až dne 11. 3. 2020, žalobce tedy svou pobytovou situaci neřešil nejméně po dobu 84 dnů. Tuto dobu považuje soud za více než dostatečnou, sám žalobce navíc neuvedl, že by se o jakékoliv řešení alespoň pokusil. Soud tak považuje tuto námitku za zcela nedůvodnou.
29. Soud podotýká, že namítaná špatná ekonomická situace v zemi původu žalobce dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro použití mírnějšího řešení. Ekonomická situace v Uzbekistánu byla žalovanému při vydání napadaného rozhodnutí známa. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Ve správním spise se nachází též závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, byl tedy s aktuální ekonomickou situací v Uzbekistánu dobře obeznámen a napadené rozhodnutí vydal na základě zjištěného skutkového stavu a informací obsažených ve správním spise. Žalobce v zemi původu nebude mít nepoměrně horší podmínky než ostatní občané, a proto soud považuje přijaté řešení za adekvátní řešené situaci.
30. Co se týče délky doby, která byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze má za to, že zvolená délka 20 dnů (maximální doba k vycestování je podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 60 dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Soud je toho názoru, že dostatečně bylo odůvodněno i stanovení délky doby k vycestování žalobce, a to na str. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. prosince 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.

samosoudkyně